

ártatlanokká lenni, miként a gyermekek. Az ő hangját halljuk, mikor a mindennapi élet küzdelmeiben megroskadunk: bízzál, a te hited megtart téged. Ő vezet el a bánat sújtotta, szenvedő lélekhez, és tanít együtt sírni a szenvedőkkel; de ő az, aki apró örömeinket is feledhetlenné tudja tenni, mert „együtt örül az örvendezőkkel”. Kell-e ennél több bizonyosság arra, hogy Jézus a mi számunkra is élet?

Gyakran elő szoktuk venni távollevő szeretteink fényképeit, és míg elnözegetjük azokat, a lelkek között egy megmagyarázhatatlan érzelmi kapcsolat szövődik. Akármilyen távol legyenek is tőlünk, még ha sírban alusszák is örök álmukat, úgy érezzük, hogy mellettünk vannak. Mert összekapcsol velük a legnagyobb erő: a szeretet. Élő szeretteink fényképét őrizzuk, meghalt szeretteink sírja mellé emlékkövet állítunk; mindezt azért, mert nem akarunk elszakadni tőlük, mert azt akarjuk, hogy az irántuk érzett szeretetünk által velünk maradjanak. Ám a fénykép idővel elhalványul, a síremlék betűi olvashatatlanná válnak, de ha valakinek az emléke a szívbe van írva a szeretet betűivel, az örökre megmarad.

A londoni Szent Pál katedrális építőmesterét az alatta levő kriptában temették el. Emlékoszlopot nem állítottak neki, csak egy egyszerű kőlapra vésték rá latinul a következő szavakat: „Ha emlékművet keresel, nézz körül!” Találó mondás. Ez a székesegyház emlékműve annak, aki alkotta. Róla beszél Isten dicsőségén keresztül.

Ha emlékművet keresel, nézz körül! — hangzik hozzánk is a felszólítás húsvét ünnepén. Ha az örökélet bizonyosságait keresed, tekints körül! Alig múlt egy éve annak, hogy alattunk megrendült a föld és emberi alkotások ezrei romba dőltek. De ma a romok helyén új élet virul. A romok alá temetett élet feltámadott. Mi támasztotta fel? A hit! Az örökéletbe vetett hit! Az a hit, hogy élt, és élnie kell a nemzetnek e hazán!

Ha az örökélet bizonyosságait keressük, tekintsünk körül. Ne keressük azokat könyvekben, ne a hitvallásokban, hanem az élő emberekben. Azokban, akiknek arcán meglátjuk a Jézus arcának mosolyát, életüknek nyugalmán az ő lelkének derűjét, akiknek imádságában megtaláljuk az ő bensőséges hitét.

Ha ennek a csodálatos felfedezésnek részesévé tudunk lenni, elmondhatjuk, hogy Jézus a mi számunkra is „feltámadás és élet”. Ámen.

SZABÓ SÁMUEL

HÁLÁVAL EMLÉKEZÜNK

Immár hagyománnyá vált nálunk unitáriusoknál, hogy valahányszor életutunk egyik mérföldkövéhez érünk, a múlt és jövő mezsgyéjén megálljunk a villanásnyi jelenben és számot vessünk magunkkal, honnan jövünk, merre tartunk. Ezt tettük idei Főtanácsunkon is, és szókasunkhoz híven ilyenkor kezünkben nagy jötevőnk, Berde Mózes ser-

legével, hálával és kegyelettel emlékezzünk valamennyi nagy elődünkre, kik útmutatással, szellemiekkel vagy anyagiakkal segítettek eljutnunk idáig. A mába, mely szintén kérdésekkel telt, feladatokban gazdag, melyeket mi vagy az utánunk jövők kell megoldjanak.

Utóbbi évtizedeink történetiszemlélete azonban arra tanított meg, hogy ne csupán nagy tettek véghezvivőit emeljük ki minden alkalommal, ne csupán hadvezérek érdemeként értékeljük a megnyert csatákat, hanem vegyük észre a kis vezetők értékét, fontosságát, és velük együtt figyeljünk fel a küzdő, dolgozó, eredményeket elérő néptömegek sikert biztosító munkájára is.

Nagy vezetőink, adakozóink és szellemi irányítóink mellett egyházunk megtartása sokszor nyugodott lelkészeink vállán. Tudjuk, hogy ez a hivatás minden időben felelősségteljes feladatot rótt a palástviselőkre. Komoly felkészülést igényel hétről hétre hirdetni és tanítani a jézusi evangéliumot az unitárius hitelvek szellemében, nem kis feladat a bölcsők és koporsók melletti szolgálata.

Hálánk és elismerésünk, mindenek feletti köszönetünk mégis elsősorban azoknak a lelkészeknek szól, kik megszabott kötelelességeiken felül is missziói munkát végeztek gyülekezeteinkben. Ha végignézzük templomaink történetét, azt látjuk, hogy azok közül vajmi kevés épült főúri adakozók jóvoltából. Legtöbbje apró emberek munkájából, összefogásából, anyagi hozzájárulásából teremtődött. De valamennyi nagyszerű teljesítmény mögött ott kellett legyen egy ember célkitűzése, céltudatos nagy akarása, buzdító, lelkesítő, irányító ereje, mely az apró erőket nagy eredmények végrehajtásához tudta vezérelni.

Tisztelettel emeljük meg elismerésünk zászlaját azon lelkészek és énekvezérek emléke előtt is, akik a régi időkben termelő közösségeket, kalákákat, tanító és szórakoztató előadásokat szerveztek, egyházon kívül is kultúrmunkát végeztek, oltókéssel kezükben járták híveik háztáját, hogy gyümölcsöseiket nemesítsék, vagy állattenyésztési, gazdasági ismereteiket bővítsék. Hány régi nagy emberünk köszönhette boldogulását papja felfedezésének, útbaigazításának, a szülőknél végzett meggyőző munkájának. Hány pap és papné tanította gyülekezeteink asszonyait, leányait, ifjait a kézimunka értékére, a háziipar hasznára, az életben való eligazodásra! És hány család köszönhette visszatérő békéjét, problémáiban való eligazodását vele törődő lelkészenek!

Lelkészeink, énekvezéreink mellett egyházi jóltevőink között helyet érdemel sok-sok világi emberünk is. Miután időben akadtak gondos gondnokok, bölcs presbiterek, terheket vállaló buzgó egyháztagok, kik lelki vezetőik útmutatása mellett templomainkat építették, korszerűsítették, javították és fenntartották. Nekik köszönhetjük, hogy falvaink dombjain, városaink terein állanak azok a környezetükből kiemelkedő díszes hajlékok, ahol, miként a múltban, ma is hangzik Jézus örökké érvényes parancsolata: Szeresd az Istent, szeresd felebarátaidat!

Ennek a szeretetnek jegyében emelem e kelyhet mindazon kis és nagy jóltevőink emlékére, kik áldozatban és tanításban előttünk jártak. Köszönjük meg nekik munkájukat, törekvéseiket, útmutatásukat. Új életszakaszunk felé indulásunk pillanatában fogadjuk meg, hogy jó példájuk, kitartásuk, lelkesedésük iránymutatóink lesznek további életutainkon. Igyekezni fogunk, hogy templomaink továbbra is álljanak, s benne mindenkor hangozzék az evangélium. Egyházunknak soha nem

volt s ma sincs semmi más célkitűzése, mint a mindenkori jelen idő emberét segíteni egy minden időben helytálló ésszerű istenhit felé, békét, szeretetet, egymás kölcsönös megbecsülését tanítani az együttélő emberek között. Hinni szeretnénk, hogy ebbeni törekvésünkben egyik leszünk más hitbéli és nemzetiségű testvéreinkkel, és kölcsönösen értékelve és megbecsülve egymást, valamennyien féltve őrzött közös nagy kincsünket, a béke megtartását szolgálhatjuk.

Hálával gondolunk mindazokra, akik múltunk megbecsülését tanítják, jelenbeli élésünket, munkálkodásunkat segítik, és egyházunk jövő útait egyengetik.

— Isten éltesse Főpásztorunkat, Dr. Kovács Lajos püspök urunkat és valamennyi központi munkatársát, hogy sok gonddal, felelősséggel járó munkájukat egyházi közösségünk irányítására, előmenetelére szentelhessek.

— Hálánk, megbecsülésünk szóljon minden esperesünknek, lelkészünknek, énekvezérünknek eddig végzett munkájukért. Kérjük a Mindenhatót, adjon nekik erőt, lelkesedést, és kitartó munkájukban maradjon továbbra is mindig mellettük.

— Köszönetet mondunk minden rendű világi vezetőinknek, Főgondnokainknak, felügyelő gondnokainknak, egyházközségi kurátorainknak, tisztségviselőknak, kik eddig is annyi szeretettel és segítőkészséggel állottak egyházfenntartó munkában példamutatóként. További kitartó lelkesedést kérünk valamennyiüktől.

— Kérjük a Főtanács minden jelenlevő tagját, vigye el köszönetünket és köszönetünket minden egyházközségünkbe, kívánva Egyetemes Egyházunk részéről híveinknek, családjaiknak munkakedvet, hitet és boldogulást.

Vezessen valamennyiünket a jóra való törekvés. Munkálkodjunk és imádkozzunk, hogy legyen hit, szeretet és béke egyházunkban, hazánkban és szerte a világban!

79

PRÉDIKÁCIÓVÁZLATOK

Dr. SZÁSZ DÉNES

NEM NYUGSZIK BELE

Lk 24,5—6

A múlt év március 4-i földrengéssel kapcsolatban érdekes történetet hallottam. Egy bukaresti bérház nyolcadik emeletén egyetlen fiával lakott az özvegyasszony. A szerencsétlenség pillanatában barátnőjénél tartózkodott, ahol átélte a földrengést, s amint tehetette, a sötét utcákon át, sietett haza. A házat összeomolva találta. A törmelékhalmoz környezetében síró, jajveszékélő emberek. Mi van a fiával? — ez a gondolat űzte hazafelé, s ez változott át a helyszínen egy anyai sikollyá. A fiáért való aggodalom tette csaknem eszelőssé és késettette arra, hogy törékeny kezével kaparja a törmeléket: merre vagy, fiam? A másik pillanatban felcsillant benne a remény: hátha ő sem tartóz-